

N:o 98.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 2 maj 1907.
— — — — Andra Kammaren — 2 — —

*Riksdagens skrifvelse till Konungen, i anledning af väckt motion om
ändrade bestämmelser rörande tullen å brännvin och sprit
samt vin.*

(Bevillningsutskottets betänkande n:o 21).

Till Konungen.

Inom Riksdagen har enskild motionär — med omförmälände af värdet utaf de år 1905 till riket införda kvantiteter brännvin och vin — fäst uppmärksamheten därå, att denna import till mycket stor del för- anleddes af kringresande agenter för utländska vin- och spirituosa- firmor, hvilka ginge ur hus i hus samt utbjödo och upptoge beställningar på nämnda varor. I syfte att inskränka de utländska handelsresandenas verksamhet på ifrågavarande område har i motionen framställts förslag om införande af differentialtullar, allteftersom importen afsåge större eller mindre kvantiteter, äfvensom i sammanhang därmed viss höjning af vintullen.

Hvad först beträffar den af motionären omförmälda import, torde det få anses visst, att en betydande del af densamma för- anleddes af utländska agents verksamhet här i landet. Såsom motionären yttrar, är det onekligen ägnadt att tilldraga sig uppmärksamhet, att, ehuru *Bih. till Riksd. Prot. 1907. 10 Saml. 1 Afd. 1 Band. 32 Häft. (N:is 98—100.) 1*

jämlikt kungl. förordningen den 9 juni 1905 angående försäljning af brännvin förbud stadgats för inhemska försäljare att vid personligt besök eller genom ombud hos annan än innehafvare af brännvinsförsäljningsrättighet utbjuda brännvin eller upptaga beställningar därå i mindre belopp än 250 liter, utländska handlandes ombud, som färdas omkring i Sverige, likväl på grund af gällande handelstraktater anses äga upptaga dylika beställningar. Det synes därför böra tillses, huruvida icke åtgärder skulle kunna vidtagas i syfte att vinna ändring i sist omförmälda förhållande.

Motionärens förslag, att genom införande af differentialtullar äfvensom viss höjning af vintullen söka inskränka de utländska handelsresandenas verksamhet på ifrågavarande område, finner Riksdagen sig emellertid icke kunna biträda dels med hänsyn till de gällande traktaterna, dels ock därför att dessa åtgärder icke lära med säkerhet föra till det nyssnämnda åsyftade målet.

Därmed bör enligt Riksdagens åsikt frågan dock icke få förfalla. Det synes nämligen Riksdagen vara af betydelse, att full klarhet erhålles i förevarande spörsmål beträffande de rättigheter, som numera böra anses verkligen tillkomma agenter eller ombud för utländska handelshus. Sedan genom 1905 års försäljningsförordning förbud stadgats för inhemska försäljare att till andra än innehafvare af försäljningsrättigheter utbjuda brännvin eller upptaga beställningar därå i mindre belopp än 250 liter, torde nämligen hela frågan kunna anses hafva kommit i ett annat läge.

För frågans bedömande vill Riksdagen till en början erinra om bestämmelserna i artikel 17 af gällande handels- och sjöfartstraktat med Frankrike. Af innehållet i omförmälda artikel äfvensom därefter i ämnet förda underhandlingar framgår, att från Frankrikes sida gjorts gällande, att inskränkningar, sådana som den förenämnda, i 1905 års brännvinsförsäljningsförordning nu förekommande, icke skulle af Frankrike anses äga tillämpning beträffande franska handelsresande.

Vidare må här erinras om bestämmelserna beträffande handelsresande i artikel 6 af den mellan Sverige och Tyska riket förlidit år avslutade handels- och sjöfartstraktat.

På sätt dåvarande chefen för finansdepartementet yttrade, afsåge dock dessa bestämmelser endast sådana handelsresande, som, försedda med vederbörligt legitimationskort, upptoge beställningar å varor allenast hos köpmän i deras affärslokaler samt hos sådana personer, i hvilkas affär varor af det utbudna slaget funne användning. Skulle det alltså i Sverige befinnas önskvärdt, att vare sig i detta eller andra afseenden

andra föreskrifter utfärdades i fråga om handelsresande, som utbjöde varor hos privatpersoner, mötte, enligt chefens för finansdepartementet mening, härför intet hinder i traktaten.

Härvid bör emellertid bemärkas, att på grund af gällande traktater resande och agenter för handelshus inom flertalet af de länder, med hvilka Sverige står i förbindelse, torde kunna göra anspråk på att här i landet behandlas såsom handelsresande tillhörande den mest gynnade nation eller, med andra ord, att erhålla samma förmåner som reseagenter för franska handelshus.

Med en dylik tillämpning af traktaterna, hvilken Riksdagen redan tidigare sökt få undanröjd, skulle utländska handelsresande å vissa områden och nu särskildt i fråga om försäljning af brännvin komma att äga vidsträcktare rättigheter än svenska försäljare. Begreppet »nationell behandling» skulle vid sådant förhållande innefatta mindre förmåner än en klausul om »behandling såsom mest gynnad nation.» Å de områden af näringslivet, där restriktiva bestämmelser i något afseende utfärdats att gälla för svenska undersåtar, innebure detta gentemot dem en orättvisa, hvilket det bör vara angeläget att få aflägsnad.

Särskildt med hänsyn till den här i landet af kringresande utlänningar eller ombud för utländska handelshus idkade försäljning af spirituosa och vin synes det Riksdagen vara af vikt, att nu berörda förhållanden göras till föremål för lämpliga åtgärder från Eders Kungl. Maj:ts sida, och har Riksdagen därför funnit sig böra hos Eders Kungl. Maj:t göra framställning i sådant hänseende.

På grund af hvad sålunda anförts, får Riksdagen anhålla, det täcktes Eders Kungl. Maj:t vidtaga erforderliga åtgärder därhän, att utländska handelsresande, med eller utan näringslegitimationsbevis, icke under några förhållanden må tillgodonjuta gynnsammare behandling än landets egna undersåtar, som utöfva enahanda yrke.

Stockholm den 2 maj 1907.

Med undersåtlig vördnad.
